

ואלו מותרין פרק שני נדרים

פז:

77

עין משפט
נר מצוה

תוספות

[illegible]

אמכלל דשאול דאכילנא משמע. דהא נקט לאו והן: היו מסרבים
בו לאכול ואמר אכילנא אכילנא וכו' אמר שבוהא שאוכל
דאכילנא משמע וכו'. לפוס האי ליטנא משמע דכי היכי דלרין
היובתה ליור דאכילנא דלא אכילנא משמע היי' לרוב היובתה דשאול

שמים נחרח) באוקומיה דלבי גופיה
אלה משמע הכי אלה דמחמא נלה
שום הוכחה שאוכל דלחילנא משמע
יבצר מחמאי שם שזו מן הסוגיות
המתחלפות וכתבתי שם גם כן
דסוגיא דהתם עדיפא טפי: מיעקס
ליטעניס הוא. כלומר שהלך באלף
וגרעה כלומר שזי אוכל וסיקא
דלדעמיא הכי לפי שזי דרך בני אדם
לומר שזי אוכל אלה שלא אוכל:
ואמר שבוטע שלא אוכל דלחילנא
משמע. ללא למימרא שיהא מושבע
שזי אוכל אלה לומר שאינו מושבע שלא
שזי אוכל דהכי אמר ליה וכי נשבעתי שלא
אוכל עמך והלא כבר אמרתי לך
דלחילנא: ולענין הלבבה כבר כתבתי
בפ' שנועות שמים נחרח שהרמב"ם
ו"ל פסק כצ"י וכסוגיא דהתם
והראשונים שנתנו על דבר צ"ד
אצל הרמב"ן ו"ל פסק כרז אשי
לדעולס שאוכל דלחילנא משמע ושלא
אוכל שלא אוכל משמע: פיסקא זה
חומר בגדרים מבשבוט: וכו':

[illegible]

אשר החפץ עליו הלך אינו נראה כנודד לטעם המזוה שהרי לא קבל על עצמו אלא אחר
לשמות המזוה לאו כל המנייה להפקיע א"ע מחיוב המזוה הלך לא דרשין לה' על השבע
נחמ ואם אמר סוכה עלי לא

ב' מדאמור חומר בשבועות מכנדרים. כלומר דזה חומר טפי בשבועות מחומרה דנדרים מכלל דנדר מיהא הוי כי אמר קרבן אלא אוכל קר וכו' דאיסור נדר איכא מדרבנן אלא דלא לקי מדאורייתא לא מחמת קרבן שבועה כי הוי מחמת שבועות: ובה חומר

[illegible]

מחול עליה אם נשבע לעבור על המצוה (ז) והסכים **נמי** א
נשבע שבושה לה' לא יחל בדברו. לה' סמוך אלא השבע דמשמע
לה' השבע שבושה לה' יחל בדברו: **אמר אביי** הא דאמר הגאון
סוכה עליה דאמר שבושה לא אהבם **מן הכוסה**. כלומר לא
יקטני מתנינן שנודרין על המצוה כגון דאמר הגאון סוכה עלי
השיל קאמר חפאל עליה דהיי מני למידר אפי' לכתחילה דקאמרין
עליו (עו: א) אפי' דמשועבד לאשתו בתמישית חל עליה הנדר כי אמר הגאון
שמשיך עליו שאני אוסר עצמו עליו מני ליה ליהדר אוסר עליה.
קאמר אביי דבכל לשון שבושה לא מנינן דמיחול עליה דאי אמר
שבושה הגאון סוכה עלי דההוא אוסר עליו (ז) דהא ודאי לא הייא
שבושה אלא נדר דכיון דקאמר עלי הייט נדר דלא הייא דקאמר
עליו מאמרין הייט נדר ומייב בתחומות ונדר דהו' כי אמר לא פאלי
ובתחלה מני נדר וקאמר חפאל עליה אבל שבושה לא מני לאוקמי
עליו כגון דאמר שבושה שלא אהבם והכא נוגח לא חייל עליה דלא
מני למיסר נפשיה עליה דמצוה כי קאמר שלא אהבם דאוסר
עצמו במצוה שהוא משועבד לו וכי"ג מיייר חומר נזירי משבועות
יבדדריה אימר קוים הגאון סוכה עלי ובשבושה שלא אהבם: **וכי**
נוטא ליהוים ניטא. דקאמר הגאון סוכה עלי הא ליהוים ניטא
לא מני למיסר נפשיה בהאגתה דהא לא חשיבה (ז) הגאון מצוה דלא
יטא נזירי בהאגה: **אלא דרבא** וכו' **ישיבם סוכה עלי**. דקאמרין
ישיבם סוכה עלי קאמר חפאל עליה: **ובשבושה שלא אשכ**.
קאמר נפשיה מן חפאל וזה לא מני למיעבד דמשועבד הוא למצוה
לפיכא לא חיילא עליה שבושה: **יכול והא חייב**. קרבן שבושה:
תלמוד

הנאה דלמך אב"י אבל אין ה"נ דנאומך סוכה נשיבמה עסקינן.
קרי דבר שאין בו ממש אלא בשאינו מוכיר שם החפץ שאוסר עליו
שם הוא ונפי זה מצי' דלמרגינן בפרק אע"פ (בבבא מציעא דף נ"א:) ובפרק
יקדשו דייס לעשויהן לאו דוקא בנאומך אלא נשמה בנאומך קאמר
בשיבוי של מנזב וזה חומר דמנזב לאו ליהנות נשמה אלא ר"י חייב נהנה מן
הנאה של ופי' זה חומר קונם וריקא לרור לים עליו אסור אבל
ו וריקא לרור אבל בנאומך קונם סוכה עליו קונם לרור זה עליו יושב
אסור על נשמה אלא הנאה בלבד דהא מקדיש בהמנו אסרה עליו ועל
הנאה משמע אבל כל שפירש לאסור על נשמה אפילו נגיעה חייל:

עליו ואין מאכילין ללמד דבר האסור לו אבל כל לטון שבעה הוא חוסר עלמנו מלשמות
 זה: אמר רבא וכו' מצות ליהנות נתנו. קטיל ליה לריבא על מה שהוסר אצ"י הנאה בדבר
 המה עליו: א"ל ר' יוחנן הנאה מה שהוא מקיים מצות המהות:

מסורת הש"ס

(א) [לעיל טו:]; (ב) [עין פוס' חגיגה י' ד"ה למתואל]; (ג) [עין חס' שטות סה ד"ה חס"כ הסכרת עין דהלא]; (ד) [שטות סה:]; (ה) [עין עוד לעיל]; (ו) [שטות יט:]; (ז) ע"כ עין לע"א]; (ח) [לעיל טו:];

תורה אור השלם
ו. איש כי ידר נדר לוי
או השבע שבועה לאסור
אסור על נפשו לא יחל
דברו בכל היצא מפיו
יעשה: במדבר ל ג

הנהגות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אקספד וכו' ואמר רבנא וכו' ומאי כל יתל כל יתל מדרבנן להיטו: (ב) ד"ה סטופה נמי וכו' המלוה (הדכתיב נמי כ"ל ויהיאל: א) דכ"ה אמר אבי וכו' ואמר פלני וכו' ודלי וכו' ואפילו לכתלה מלי נדר האמר ספלא וכו' המלוה ודכתיב קאמר שלא וכו' דנגדלים אמר קוסט: (ד) ר"ה וכו' מלוט וכו' לא חשיבא מצודה הבאה ללא מיטו:

מוסף רש"י

שבורה שאני יושן.
דעונוס חלה על דבר שפין
זו תתן ויגדילי מותי, ובר
מזון לירידתו יתנוני
שחמטת שיעמי לישראל את
ליהונו נתנו להם, לא להם
הואל יתנו להם, אלא
גורלם מלך היה
(מחלוקי פסד) לטול אל
אזרחיה נתנו (דוד בן
דוד) ביטול יכרל את
חייב, וזהו י קרינה
היה שחול מרע נעשה
שחמטל את
(שחמטל דוד)

פירוש הרא"ש

וְהָאָמָה מוֹתֵר קִרְיָן. קִרְיָן
 תִּקְרָקוּן חֲזוֹלִין לֵךְ
 וּבִסְמָה יוֹתֵר חֲזוֹלֵי
 לֵלָה הֵן רַל וְלֵשֶׁט
 חֲזוֹלֵי שְׂטוּתֵי מַגְדָּרִים
 מִשְׁתַּע וְדוּרֵי הֵן אֵלֶּה
 דְּלֵיל חֲמִידָה שְׂטוּתֵיהֶן
 שִׁמְאָה רֵאדִיר שֶׁאֵין יֵן
 בֵּר וְיִחְזַקֵּלֵם לֵעִיל
 חֵן חֲזוֹלֵי מַגְדָּרִים: מִגֵּן
 שֶׁאֵין מִשְׁכָּרִין עֲבֻדֵי יֵן
 הַשְּׁמִירָה: לִבְרִיתֵי אֵלֶּם
 לְעֵשֶׂל אֵלֶּה הַמְּהוּלֵם אֵלֶּם
 שְׂטוּתֵיהֶן: דְּלֵיל דֵּר הַרְבֵּי
 אִם אֵין יֵדוֹר דֵּר אֵלֶּה
 שְׂמֵעָה אֲמִילֵי חֲזוֹלֵי
 אֵלֶּם יֵן לִבְרִיתֵי: בְּחֻקֵּיהֶן
 חֲזוֹלֵי אֵן חֲשֵׁבֵן שְׂטוּתֵיהֶן
 אֵלֶּה: לֵלֵי מִשְׁכָּרִין
 אֲמִילֵי לֵלֵי: אֲמִילֵי
 אֵן דְּאֵמֵי [מַגְדָּרִין] אֲמִילֵי
 עֵי: לִבְרִיתֵי חֲזוֹלֵי שְׂטוּתֵיהֶן
 דֵּרֵי דֵּר לִבְרִיתֵי חֲזוֹלֵי דֵּר
 דֵּר לֵי מַגְדָּרִים חֲזוֹלֵי

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones